

TERCSIKE GAZDASSZONY. (Lásd a 35. lapon.)

KÉT TÜZ KÖZÖTT.

— Elbeszélés. —

(II. Folytatás.)

NEGYEDIK nap is derülten kezdődött; gyönyörű mosolygó nyári reggel volt s Irénke meghagyta a szobaleánynak, hogy a kertre néző tágas tornáczon teritsen asztalt a reggeli számára. Magasra felfutó folyondár és szőlő védte a tornácot a nap sugarai ellen; a kertből áthatott a virágok illata — valóban pompás helyecske volt s a három gyermek vígan és jó étvággal fogott hozzá a reggelihez. Nem is sejtették, mily egészen másképp fogják végezni.

Már vége felé voltak a reggelinek, midőn szerencsétlenségre Berzi így szólt Elemérhez:

— Ugy-e pompás dolog így a szabadban reggelizni? Szeretném tudni, van-e ott abban a ti híres fővárosotokban valami, ami után vágyódhatnék az, aki ily gyönyörű helyen lakik, mint ez?

— Oh, ami azt illeti, van bizony a fővárosban nagyon sok szép dolog, amit érdemes látni s amihez hasonló itt falun nem található, felelt Elemér.

— Ohó! valjon mi, szeretném tudni? kérde Berzi megvetően.

Elemér felsorolt nagyon sokfélét, a muzeumot, a képtárakat, a nagy palotákat, hidakat s valóban jól megfelelt, ha Berzi urfi azt akarta tudni, hogy mért olyan híres hát az a főváros. De Berzi barátunknak épen ez sehogy sem volt inyére, nem vágyott ő egy csöppet sem arra, hogy más valamit is dicsérjenek az ő kedves szülőhelyén kívül. Elemér azon-

ban mindinkább belemerült a fővárosi érdekes látnivalók elsorolásába s végre eljutott az állatkertig, melyet alaposan ismert. Elmondta rendre, milyen ritka állatokat lehet ott látni.

— Mindjárt a bejárásnál, folytatá, van a medveketrecz, mellette egy nagy madárház, melyben sasok, keselyűk, vércsék és más hatalmas ragadozó madarak láthatók. Ettől balra nem messzire van a majomház, — itt van mindig a legtöbb néző, mert a majmok mindig vígan játszadoznak s a legbohókásabb csinyeket viszik végbe egymással. A nagyobb állatoknak, p. o. az oroszlánnak, párducznak külön-külön helyük van, erős vas rostélyzattal. A kert közepén van egy kis tó, ezen hattyuk, s idegen országbeli különböző vízi madarak uszkálnak.

Berzi urfi eddig kedvetlenül hallgatott, de most fogai között boszusan morgá:

— No bizony, de nagy dolog az a néhány hitvány vadkaeca, a mely ott uszkál. Nem adnám értök az én nagy kalitkát, mert ebben van vagy harmincz éneklő madár.

Szerencsétlenségére azonban Elemér, egészen belehevülve elbeszélésébe, nem figyelt Berzire s most azt kezdte elmondani, hogy az állatkert tulsó végén mi minden látható: elefánt, szarvas, teve...

— Gyönyörű állatok, mondhatom! kiáltá közbe Berzi. Teve! Hát ugyan mi szép lehet egy olyan otromba, púpos állaton? Ki nem állhatom a púpos állatokat, olyan förtelmesek!

— Oh dehogy! Van ott például egy bölény is... annak is van pupja, mégsem

förtelmes, sőt igen szép állat s hatalmas, erős is ám; a mi közönséges bikáink ugyan csak megszeppennének tőle.

— A bika nem szeppen meg soha, szólt közbe Berczi. Van nekünk a gulyában egy bikánk, az bizony földre teperné a te híres bölényedet.

— Nono, az nem egészen bizonyos, szólt Elemér mosolyogva.

— De igen, egészen bizonyos, felelé Berczi hevesen.

— Jól van, ha azt hiszed; én nem vitatkozom, szólt Elemér nyugodtan. A bölénytől visszafelé sétálva, megláthatni aztán az óriási struczmadarat, a szabadon sétáló gémekeket, darvakat és az okos képű, kedves kis vidrát, mely egy kis vízmedenczen uszkál s mindjárt kidugja fejét, ha szólítják. Nekem azonban mindig legnagyobb mulatságot szerez, ha a majmokat nézhetem, . . . olyan ügyes, kedves állatok!

— Kedves! kedves! kiáltá Berczi bosszusan. Hogy lehet a majom kedves? Nevetéges dolog!

— Ha magad láttad volna, nem mondanád ezt, folytatá Elemér nyugodtan.

Irénke észrevette, hogy Berczinek ez az egész elbeszélés épen nincs nyére s hogy roppantul bosszankodik, mert Elemér oly nagyon szépnek mond valamit, ami nem a Berczi urfié s amit ez még nem is látott. A jó leányka tehát integetett Elemérnek, hogy hagyja abba azt a beszédet, mely pedig neki magának, t. i. Irénkének nagyon tetszett, mert a kedves leányka szerette legalább hírből megismerni, amit még nem látott. Inkább lemondott azonban ez élvezetről, mert látta

Berczi nekivörösödött arcán, hogy vihar van kitörő félben.

De Irénke hasztalan integetett, — Elemér nem vette észre s folytatá elbeszélését, leírta az állatkert többi nevezetességeit is és végül azzal fejezte be szavait, hogy sehol az egész országban annyi szép és ritka állatot nem láthatni mint a budapesti állatkertben.

De már akkor Berczi nem bírta magát többé fékezni. Föllugrott székéről s ökleit összeszorítva, vadul szemébe nézett Elemérnek s mérgesen kiáltá, hogy hiába akarja Elemér őt bolonddá tartani, ő bizony nem hagyja magát, nem is hitte egy szavát sem az egész elbeszélésnek, mert amit Elemér beszélt, az elejétől végig csupa hazugság, — igen, mind csupa hazugság!

(Folytatása következik.)

TERCSIKE GAZDASSZONY.

(Képpel a czimlapon.)

GYORSAN gyorsan, tíz óra már —
Egymásután, rakjunk tüzet!
A lábas a rántásra vár,
A fazékba töltünk vizet!

A rántásba vöröshagymát
Aprítgassunk gyors kezekkel,
Törjünk paradicsom-almát,
S végezzünk a gyökerekkel!

Burgonyát is hámozgassunk
A hus mellé szegélyzetül;
Szóval, mindent megmozgassunk:
Az ebéd csak így sikerül.

Hogy mire megtér mamácska,
Rólam csak is jót mondhasson.
Azt: hogy az ő Tercsi lánya
A legügyesb kis gazdasszony.

NAGY CSÓNÁK-VERSENY.

— Hat képpel. —

Jeles béka Brekeke ur.
 És Koaksz ur szintén jeles.
 Versenyt eveznek egymással:
 Valjon a győző melyik lesz?
 »Itt az idő!» szól Krakvak,
 »Puf! Induljanak urak!

Folyó partján véges végig
 A nagy béka-puplikum áll.
 Biztatván a versenyzőket
 Mind kiabál, vígan ugrál.
 »Szorítsd! Ne hagyd magad, Kvak!»
 S megfeszülnek ugyancsak.

TEREM A NEMZETI MUZEUMBAN
BUDAPESTEN.

(Képpel a 40—41. lapokon.)

Kedves Forgó bácsi!

MINAPÁBAN, jó régecskén ugyan, olvastam a »Kis Lap«-ban a budapesti nemzeti muzeumról s az itt látható sokféle szép dolgokról. Azóta mindig vágyódtam oda és képzelheti kedves Forgó bácsi örömemet, midőn a mult hetekben jó szüleim Budapestre utaztak s engemet is magukkal vittek és megígérték, hogy látni fogom a nemzeti muzeum gyűjteményeit is.

És láttam is, — el sem tudnám mondani, mit mindent láttam. Mikor ott jártam a nagy termekben, föltettem magamban, hogy kedves Forgó bácsi engedelmével mindent leírok kis olvasótársaimnak; de most belátom, hogy erre nem vagyok képes, azért csak néhány rövid sort írok.

Legelőször a képtárt néztük meg. Mennyi kép és mily gyönyörűek! Én eleinte persze azt gondoltam, hogy annál szebb és drágább a kép, minél nagyobb — és vannak ám ott olyan nagyok, hogy a mi szobánknak egész fala sem akkora; — de apácska aztán megmagyarázta, hogy ez nem úgy van. Őszintén megvallom, hogy ehhez én meg nem értek; hanem azért a tömérdek szép képben nagyon gyönyörködtem.

Szintén nagyon szép dolgokat látunk a régiségosztályban, hol rég mult századokból vannak különféle emléktárgyak, sőt vannak több ezer esztendő előtti időből is fegyverek, pénzek és más régiségek. Leginkább érdekelték a magyar őseinktől ott látható emléktárgyak, mert a dicső

Hunyady Jánosról, a böles és igazságos Mátyás királyról és másokról már sokat olvastam. Láttam ott valóságban olyan pánczél-öltözeteket, minőket Forgó bácsi nekünk a »Kis Lap«-ban lerajzolt; láttam régi fegyvereket, ijjakat, paizsokat s ez nagyon érdekes.

De ami mégis leginkább tetszett, az a természetrajzi osztály volt. Igazán, nem győztem bámulni azt a sok ezer kitömött állatot, négy-lábuakat, madarakat, halakat, csuszó-mászókat, rovarakat, lepkéket. Amit eddig csak leírásból vagy képből ismertem, ott mind megláttam, és még több volt az olyan, a melyről még soha nem is olvastam, napokig kellene csak ezen egy osztályban járni, hogy mindent megnézhessen az ember.

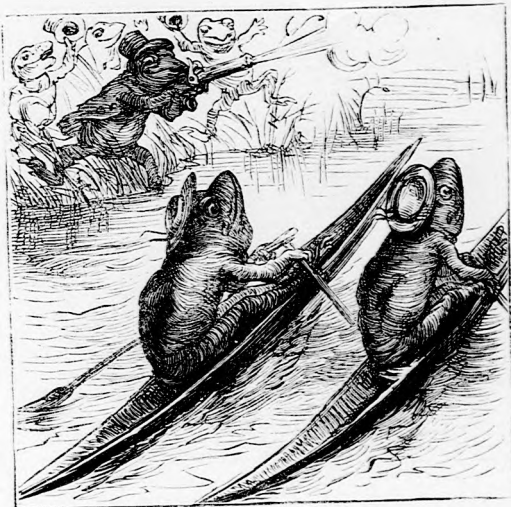
Végre megnéztük még a néprajzi gyűjteményt is, melyben a földön élő mindenféle népek ruházata, fegyverzete s minden nemű egyéb dolgai láthatók. Aki nem utazhatik messze a nagyvilágba, itt megismerheti a távoli népek szokásait.

Jól tudom, kedves Förgó bácsi, hogy leírásom ugyan rövid, de nem is akartam leírni mindent, amit láttam, csak kedvet akartam csinálni kis olvasótársaimnak, hogy ők is nézzék meg a muzeumot, ha tehetik. (Hogy ohajtásod még inkább teljesüljön, ime egy rajzot is készíttettem soraidhoz. F. b.)

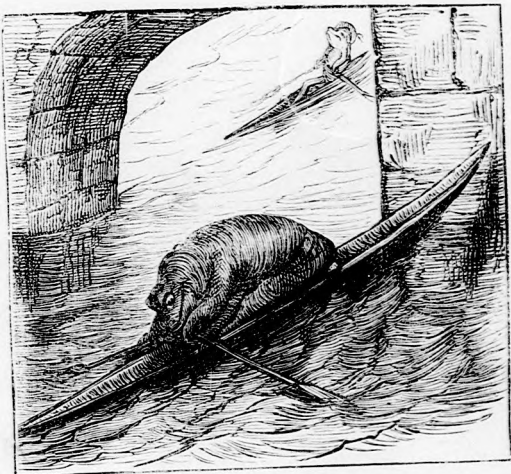
Kedves Förgó bácsit szívből üdvözölve vagyok

hű kis olvasója

Erdei Gábor.

Im, a fordulóhoz értek;
Klunk ur hirdeti lövéssel.
Brekeke és Koaksz urak
Megküzdenek szörnyü hévvel.
Nagyfeszülés, lihegés —
Hajh, de még ez mind kevés.

Keskenyhidnak íve alatt
Kell mostan átevezniök.
Csónakának hátuljával
Hidnak neki az egyikök.
Hej, biz az Koaksz ur volt.
Ugy neki ment, majd megholt.

Olyan erős volt a lökés
Hogy Koaksz ur kifordula.
Kezében a két lapáttal
A víz közepére hulla.
Az alatt Brekeke ur
Vigan, gyorsan habot tur.

Ottan fekszik szegény Koaksz —
A csónakján lendít-fordít.
Mind hasztalan! A publikum
Brekekének éljent ordít.
Hát bizony ez így esett:
Győztes hős Brekeke lett.

SZELID IRAMSZARVASOK.

(Képpel a 48. lapon.)

MINÁLUNK alig-alig van olyan állat, mely vadon élve az erdőben, annyira engedné magát megszelídíteni, hogy különböző célokra, házi állatnak használhassuk. De más világrészekben vannak ilyen állatok, p. o. a forró égaltal az elefánt, a zord, hideg északi sarkvidéken pedig az iramszarvas.

Az iramszarvas épen ott él meg legjobban, ahol nagy a hideg és csak rövid ideig tart a nyár. És szerencse, hogy az iramszarvasnak ilyen az izlése, mert különben azok a szegény emberek, kik ama tájakon laknak, bizony alig élhetnének meg. Nemcsak husaért és bőréért, vadászszák hanem megszelídítik s aztán úgy használják, mint mi a lovat, ökröt, tehenet.

Legtöbb szelid iramszarvas van Európa északi részében Laplandban. Minden családnak legfőbb vagyona az iramszarvas. Nyomorult kunyhóban lakik a laplandi, de azért roppant gazdagnak tartja magát, ha van 2—300 darab iramszarvasa. Nem hiszi el, hogy van ennél nagyobb kincs a világon.

De igaza is van, hogy nagyra becsüli az iramszarvast, mert ez ad neki mindent. Szánkába fogva gyorsan szalad az iramszarvas a hólepte vidéken; husa kitűnő eledel, bőre pedig az ottani embereknek jóformán egyetlen ráházata. — És az iramszarvas nem is okoz sok gondot gazdájának, nagyon sovány táplálékkal beéri s télen maga kaparja ki a hó alól a mohát, melyet különösen szeret.

A budapesti állatkertben látható egy iramszarvas; akik feljőszők majd a nyáron, megláthatjátok.

BABSZEM JANKÓ.

— Tréfás mese. —

Elmeséli Józsi bácsi.

VOLT egyszer egy szegény ember, és egy szegény asszony. — Szegénységüket még csak elviselték volna valahogyan, hanem meg volt az a szomorúságuk is, hogy nem volt gyermekek. — Eleget szomorkodtak ezen, de hiába. Végre a szegény asszony bánatában azt találta mondani:

— Nem bánom, ha csak akkora fiam volna is, mint egy bab-szem, csak ne volnék ugy elhagyatva.

A szegény ember megdorgálta nejét, a miért zúgolódik, s kísérti az Istent; de magában ő is olyanformát gondolt mint a felesége. És az Isten, mintha ezért a zúgolódásért meg akarná őket büntetni, teljesíté kívánságukat. Ugyanis a szegény asszonynak született egy fiacskája, de oh! oly icziny-piczinyke a minőt kívánt! Bizon nem volt nagyobb, mint az ember hüvelyk-ujja.

A szomszéd asszonyok, akik hallották és látták, nem is nevezték őt másképp mint »Babszem Jankó«-nak.

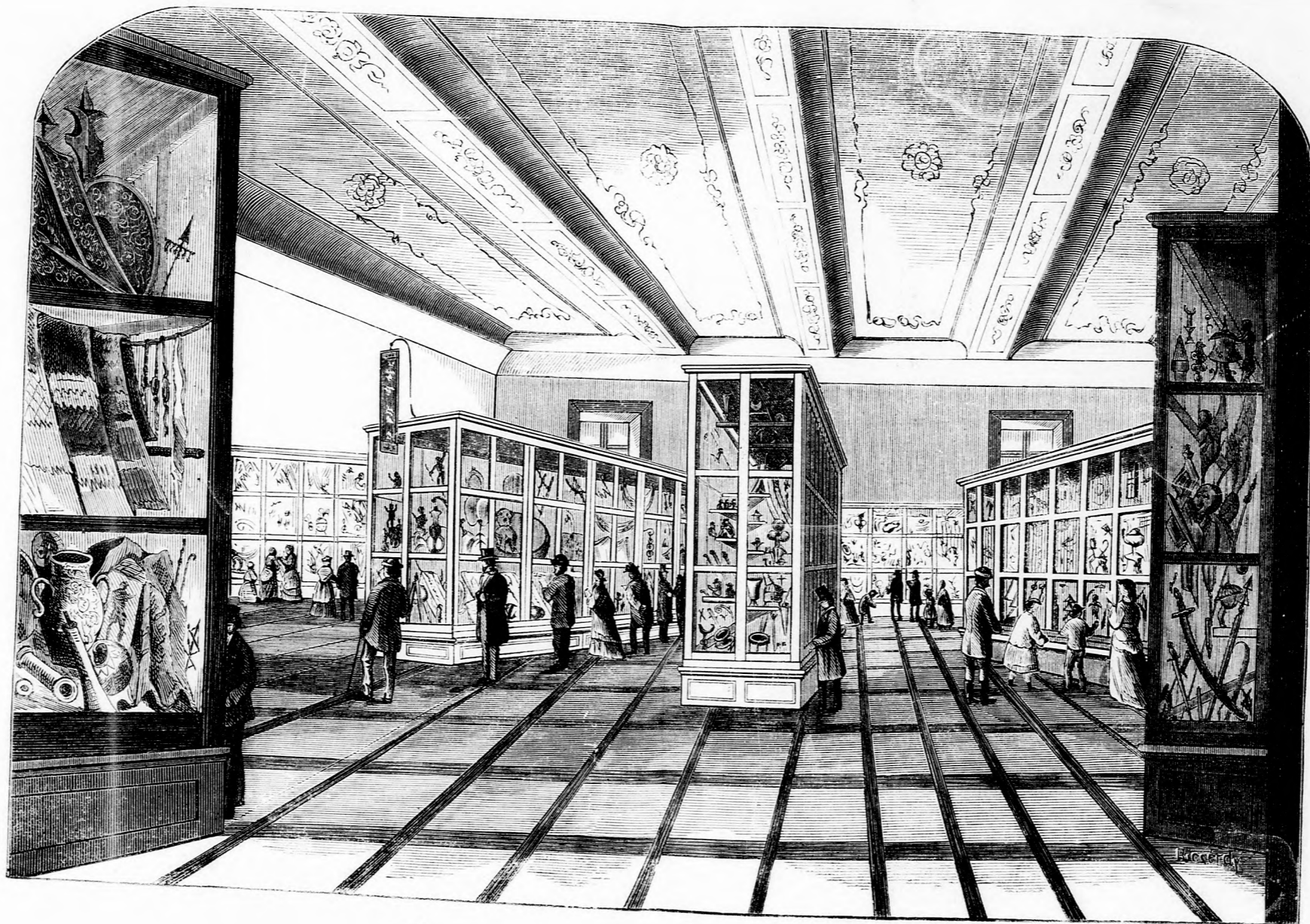
De a szegény asszony meg volt elégedve, nagyon szerette a kis Jankót, s nagyon vigyázott rá, nehogy kicsinysége miatt valami baja történjék. — Őt esztendőskorában sem volt nagyobb, s már iskolába kellett volna járnia; de hogyan? Hisz ha az utcára megy, rögtön alkappja a szél! Azért azt határozták, hogy otthon tanuljon. — Nehogy azonban a macska az ő macska eszével egérnek nézze a piczi Jankót, csinált neki vastag papírból egy

kis házikót, ablakot, ajtót, rá, s abban kellett Jankónak maradni egész nap, kivéve azt az időt, mikor tanulgatott.

Igy aztán Jankó hétéves korában oly sokat tudott, hogy bizon sok rest tanulót megszegyemitett volna. Üres óráiban pedig azzal mulatott, hogy anyjának egyik nagyobb tüjét derekára költötte mint valami kardot, s a kis házikója ablakán betolakodó darázsokat, s legyeket leöldöste. — És ez nem volt ám valami könnyű munka, kivált a darázsokkal megvívni, mert Jankónak azok oly nagyok voltak, mint nekünk a legnagyobb sas. Gyakran kapott sebet is, mikor egy-egy darázs megszurta fulánkjával; de ő nyugodtan tűrte a fájdalmat, s nem pityeredett el, mint sok nagy gyerek.

Egyszer azonban majd életét veszette. — Mikor szülei nem voltak otthon, Jankó megunva szobácskáját, kiment és elkezdett az asztalon sétálni. De szerencsétlenségére az öreg czirmos macska ott guggolt a kályha mellett, s amint Jankót megpillantotta, egérnek nézte, s egy ugrással az asztalon termett. — Jankó nem szökhetett vissza házikójába, s már azt gondolta, hogy vége van, midőn meglátta maga mellett apja nagy öblös pipáját. — Rögtön beleugrott, s magára csapta a födelet, — Hiába akarta a macska fölfeszíteni a pipa födelét, nem tudta s Jankónak volt annyi esze, hogy nem igen fészkelődött. Így megszabadult, a gonosz körmöktől. De csak most jutott az igazi bajba. — Ugyanis, mikor minden csendes lett, ki akart menni, de nem bírta a födelet fölemelni. — Hiába volt minden erő-

(Folytatása a 42. lapon.)

TEREM A NEMZETI MUZEUMBAN BUDAPESTEN. (Lásd a 36. 1.)

(Folytatás a 39. laphoz.)

ködése, — várnia kellett míg szülei haza térnek. — Atyja nemsokára haza is jött, s rá akarván gyujtani a pipára, ugyan csak elesodálkozott, midőn egy hang ezt kiáltotta:

— Rám ne gyujtson édes apám!

Jankó volt, kit aztán atyja megdorgált, hogy intéseit nem vette figyelembe; Jankó megígérte, hogy nem lesz többé engedetlen. — De szavát még egyszer megszegte, amiért aztán keservesen megalkolt.

Történt ugyanis, hogy atyja egy ízben panaszkodott, hogy a szántás nem jól megy, mert hol az egyik, hol a másik ökör lép ki a bárázdából. — Ezt hallván Jankó, ki szeretett volna szüleinek segítségére lenni valamiben, azt mondta atyjának, hogy ő majd segíteni fog a munkában. — Az atya elmosolyodva mondá:

— Kicsi vagy te ahhoz fiaeskám.

— Ejh! — felelt Jankó — nem is fogok én a földön szaladgálni, hanem édes apám betesz az egyik ökör fülébe, s én majd onnan kormányzom őket.

Az atya beleegyezett; föltette Jankót a kalapja karimájára, hogy ott sétálhasson, és élvezhesse a szabad levegőt, s kiment szántóföldre, melynek alig volt még egy negyede megszántva. — Kiérve, levette Jankót a kalap karimájáról, betette az egyik ökör fülébe, s Isten nevében hozzáfogott a munkához. — És a munka sikerült: mert Jankó torkaszakadtából kiabált az ökrökre: »csalé!« — »hajsz!« — s azok engedelmesen szót fogadtak neki.

Igaz, hogy Jankó a munka végeztével rekedté kibálta magát, de ezzel nem gondolt, mert atyja nagyon megdicsérte, hogy oly nagy segítségére volt.

Mikor hazafelé mentek, a szegény ember így gondolkozott:

— Lám, ez az én kis fiam, mily örömet segített munkámban, most tehát én is örömet szerzek neki azzal, hogy vacsorára kedvencz ételét, paprikást főzetek.

Haza érve, nejének is elmondta, milyen jól viselte magát Jankó, valamint azt is elmondta, mivel jutalmazza őt meg ezért s az anya örömet hozzá fogott a paprikás főzéshez. Jankónak nagyon jól esett a sok dicséret, mellyel szülei elhalmozták, de e mellett éhes is volt, s ő is, mint minden éhes ember, türelmetlen lett. — Szétnézvén szobában, meggyőződött, hogy a czirnos maeska valahol egerészni jár; kilopózkodott a konyhába és a seprü nyelén fölmászott a tüzhelyre azon szándékkal, hogy a paprikást megfogja kóstolni. — De ez nem volt oly könnyü föladat, mert a fedő, mellyel az étel le volt takarva, oly nehéz volt, hogy Jankó nem bírta leemelni. — Végre is úgy segített magán, hogy tükardját aláfeszítve, lelökte. — Hogy a födél leesett, Jankó az erős szagtól elszedült, s bizonyosan ő is megfőtt volna a paprikásban, ha a pára, mely az ételből kiszállt — föl nem kapja és ki nem viszi a kéményen, mint valami pehelyt.

Anyja a zörrenésre, melyet a lelökött fedél okozott, kijött megnézni, hogy mi történt? De nem látott senkit, semmit; megnézte az ételt, s miután készen volt, nagy örömmel vitte be, aztán oda ment

Jankó házikójához. Be-benézett, de nem volt benne senki, — nevén szólítja Jankót, nem felel senki. — Roszat sejtve összevissza kutatott mindent, de Jankónak csak hült helye mindenütt. Ép ekkor jött be a czirmos macska, melynek bizonyosan jó dolga volt valahol, — s elkezdte száját nyalni és törülgetni. A szegény anya azt gondolta, hogy bizonyosan a macska ette meg Jankót; elkergette, s szomoruan ült férjével az ebédhez, mely egyiknek sem akart izleni, — s ha elgondolták, mi történt Jankó fiokkal, sirva fakadtak, s keservesen megsiratták egyetlen, szerencsétlen gyermeköket.

De lássuk, mi történt Jankóval az önkénytelen repülés után. — Mikor a gőz fölkapta, Jankó nem vesztette el lélekjelenlétét, hanem tű-kardját erősen megmarkolva várta, mi fog vele történni. — Sokáig volt a levegőben, de aztán szerencsésen földre jutott, egy érni kezdő buzával földött szántóföldön. — Sötét volt már, s Jankónak éji szálás után kellett látni, mert ha valami bagoly meglátja, könnyen bekapja és megeszi. — Alig gondolkozott azonban pár pillanatig, midőn megbotlott és leesett, mélyen le a földbe, valami barlangba. — Hiába rugdalódzott lábaival, s hadonászott tű-kardjával, nem használt semmit. — Megadta tehát magát sorsának, s várta, hová fog pottyanni. — Sokáig tartott ez utazás a barlangba, de végre jó puha helyen érezte magát.

Sötét volt, nem látott semmit, de a barlang mélyéből olyan forma hangok ütötték meg füleit, mintha ott egerek czinczognának; s egyuttal innen is, onnan

is rángatta valami. — Jankó sem volt rest, szurt, vagdalt maga körül tű-kardjával, s érezte, hogy arca, kezei tele vannak valami meleg nedvességgel. — Midőn végre minden elcsöndesedett, tapogatózni kezdett, s keze valami hideg, de puha tárgyra akadt. — Kivonszolta a barlangból, s újra lement — s addig járt így fel, s hordta ki azokat az ismeretlen testeket, míg végre nem maradt a barlangban semmi. — S így miután fáradt volt, egy talált kövecskével elzárta a bejárást és elaludt, azon elhatározással, hogy reggel megnézi ellenségét, kikkel oly vitézül harczolt. Mire fölébredt, már magasán járt a nap, melynek egy-egy sugára be-betévedt a vitézül elfoglalt barlangba. Jankó rögtön fölkel és sietett ki megnézni, hogy kivel harczolt ő az este? — Hát uramfia! találjátok ki mi volt az? Nem más, mint két öreg s hét fiatal menyét, mind hidegen, meghalva. — Jankó örült, hogy megszabadult a nagy veszélytől, s lement lakásába, melyet, miután szépen kitisztogatott, jobban megnézegetett. — Állt pedig ez a lakás egy hálószobából, s két oldalt két nagy éléskamrából, melyek azonban üresek voltak. — Eledele után látott tehát, hogy megtöltse éléskamráit, mert ki tudja, meddig kell itt maradnia. — S nemsokára talált is magának való eledelet. — Házikója, vagy inkább barlangocskája körül tömérdek szeder nőtt. Ezt ő leszedegette, s behordta; és oly szorgalmasan dolgozott, hogy egyik éléskamrája telve volt egy hét mulva eleséggel, úgy hogy egész télére elég lett volna. A másikat is meg akarta tölteni, midőn egy véletlen eset, más határozatra bírta.

Egy este, amint lefekvéshez készült, úgy rémlett előtte, mintha feje fölött beszélgetést hallana. — Kíváncsi volt megtudni, mi lehet az. — Kiment, észrevétlenül elhengeríté a barlangoska szájától a követ, s kitekintett. — A holdvilágnál tizenkét emberi alakot vett észre, kik épen egy gödör ásásával voltak elfoglalva barlangoskája közelében. — Beszédjök-ből aztán azt is megtudta, hogy kicsodák? — Hát bizony ez emberek rablók voltak, kik minden embert, ki csak arra ment, kiraboltak, s most is azt beszéltek, hogy most itt elássák rablott kincseiket; de egy hét mulva visszajönnek, fölszedik pénzüket, kirabolják még a herceget s aztán kiszöknek a szomszéd országba, mert itt már nagyon ismerik s üldözik őket. Így is tettek. — Miután kölcsönösen megesküdtek, hogy egyik sem árulja el a másikat, betették kincseiket az ásott gödörbe, földdel befedték, és eltávoztak. — Jankó csak erre várt.

— Majd csinálók én nektek meglepetést, — gondolá magában, s elkezdte a rablók kincseit kiásni.

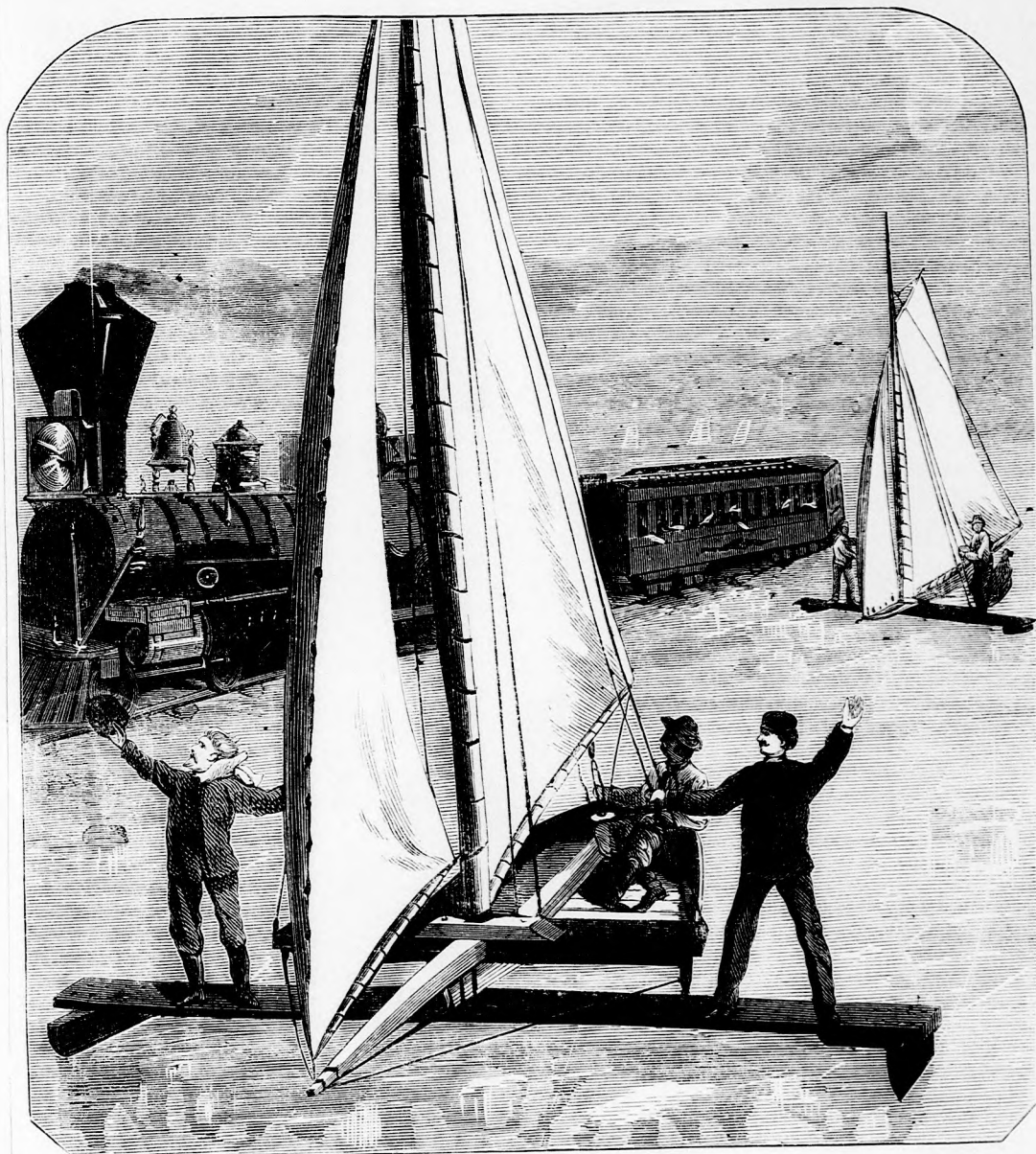
Ez nehéz munka volt, de Jankó nem lankadott s reggelre ki volt ásva a kincs, melyet elkezdett saját lakába hordani. — Ez már könnyen ment, mert a kincs nem volt messze barlangja bejárásától s darabonként könnyen, legurította barlangjába. — Így dolgozott egész nap, akkor aztán lement barlangoskájába maga is, s a nappal legörgetett aranyakat elrendezte üres élés-kamrájába, mely elég nagy volt. Nem is ment addig aludni, míg e munkájával készen nem volt; de aztán jól is esett neki az alvás.

Másnap, harmadnap, negyednap szintén így tett, míg végre ötödik nap egész nyugodtan mehetett aludni, mert a legutolsó arany is be volt takarítva, s a rablókat nem várta más, mint üres gödör.

Hatodik nap eljöttek a rablók, hogy fölvegyék elásott kincseiket, s aztán kirabolják a jó herceget kastélyát. — De mekkora volt haragjuk, midőn látták, hogy a kincsek se híre, se hamva! — Szitkozódtak, utóvégre egy társukra kezdtek gyanakodni, s azt rögtön meg is ölték. — Aztán elmentek, hogy a herceget kincseiből kárpótolják magukat. Jankó azonban már előbb jól megjegyezte volt azt a helyet, hol barlangoskája feküdt, s a rablók beszédjéből nagy örömmel megtudta, hogy az a »zöld sziget«. — Ez a »zöld sziget« — pedig ép ahhoz a faluhoz tartozott, melyben Jankó szülei laktak.

A rablók jó ideig mentek, végre megálltak a kastély kapuja előtt. — Ottbent minden csöndesnek és nyugodtnak látszott. Ezen nekibátorodva, bemásztak, fölfeszítették a kincses kamra ajtaját, s bemelve, ugyancsak jól kezdtek gazdálkodni. — Alig volt azonban egy pár arany a zsákjukban, midőn az egyik rabló fájdalmasan fölszisszent, s azt mondta, hogy egy arany megszurta. — A többiek kinevették; de a másik rabló, ki hetykén akarta fölvenni a társa által leejtett aranyat, szintén otthagya. — Az pedig ami őket megszurta, Jankó volt, ki úgy jött ide, hogy egyik rabló zsebébe bujt, s úgy vitte magát. — Ő maga akarta őket elijeszteni, de megint más jutott eszébe. —

(Folytatása a 46. lapon.)

SZÁNKA VERSENYE A GÖZKOCSIVAL, (Lásd a 46. lapon.)

(Folytatása a 44. laphoz.)

Mikor látta, hogy mindenik rabló zsákja tele van, elkezdett ordítani.

— Rablók! — Segítség! —

A rablók kincsvágyuktól elvakítatva a telt zsákokat is magukkal akarták vinni; de ezzel nem bírtak gyorsan menekülni, s a herceg fölébredt cselédei által mind elfogattak.

— A vissza foglalt kincseket visszavitték, a herceg is bement s mikor ezt Jankó meglátta, kiugrott a sarokból hol jól el volt rejtve egy nagy darab arany-pénz mögött s kérte a herceget, szabaddítsa meg, s vigye vissza szüleihez. — A herceg megismerte Jankót, mivel Jankónak piczisége miatt nagy hire volt; a herceg tehát hazaküldte őt szüleihez. — Az volt aztán az öröm! Alig találták helyét s örömeben a jó anya páprikást főzött vacsorára. Jankó aztán elmondta atyjának az ő kalandjait, s kérte, vigye ki a zöld szigetbe majd ott mutat neki valamit; de vigyen ásót és kapát is, mert ott majd ásni kell. — Az atya ezt is megtette örömeben, s Jankót kalapja karimájára téve mint régen szokta elindult.

Utközben, a mint Jankó a kalap karimáján sétál, valami csak elébe pottyan. Nézi, hát látja, hogy egy pók, megfogott egy legyeckét, s most ki akarja szopni a véréit. — Jankó, kinek nagyon jó szive volt, nem nézhette ezt, hanem tű-kardjával úgy keresztül szurta a pókot, hogy az rögtön lebukfencenezett a kalapról, a legyeckét pedig megsimogatta Jankó s eleresztette. De alig tette ezt, mikor a kis légyből hirtelen egy szép tündérekisasszony lett, ki kezét Jakónak nyújtva így szólt:

— Mivel megszabadítottál, megjutalmazlak és olyanná teszek, mint a többi emberek. — Ezt mondva letette Jankót, a földre, megérintette varázsbotjával és eltűnt. — Alig érintette meg azonban Jankót, midőn ennek minden csontja ropogni kezdett, s csakhamar mint szép, deli legény állott bámuló atyja előtt. — Jankó megölelte atyját, fölszedték a kincset, s hazamentek.

Otthon már várta a herceg egyik cselédje Jankót, egy szép hintóval, — Jankó beleült s a herceg kastélyába kocszított. — Itt a hercegnek mindent hűségesen elmondott, ki látva, hogy Jankó nem csak szép deli legény de gazdag is, feleségül neki adta egyetlen leányát, kivel, aztán és jó szüleiivel Jankó sokáig élt, s tán most is élnek valamennyien, ha meg nem haltak.

SZÁNKA VERSENYE A GŐZKOCSIVAL.

(Képpel a 45. lapon.)

ELÖLVASTÁTOR-É azt a kis cikket, melyet épen a mult számba írt nektek Miklós bácsi a vasutakról? Reménylen, hogy olvastátok és tanultatok belőle egyet-mást a vaspálya gyorsaságáról és más efféléről. A vasut mai nap a leggyorsabb utazási mód, sem lóval sem hajóval nem lehet oly sebesen előre jutni, mint a gőzkocsival. Csupán a léghajó röppül gyorsabban, csakhogy ennél, mint, talán tudjátok, egy nagy baj van: nem lehet kormányozni, nem lehet arra felé irányozni amerre az ember akarná, hanem a szél viszi, amerre neki tetszik. Épen ezért nem is használhatják rendes utazásra.

No de most nem arról akarok beszélni, hogy és mivel lehet leggyorsabban utazni, hanem arról a tréfás mulatságról,

mellyel az emberek mégis kifogtok a gőzkocsin az által, hogy találtak valamit ami tud a gőzkocsival versenyezni, pedig nincs belé fogva sem ló sem más igavonó állat. Ez a valami pedig egyszerűen egy szánkó. Hanem persze nem olyan szánkó, minőben mi szoktunk utazni s melyet lovak huznak hegyen-völgyön végig, nem is lehet mindenütt és mindig használni, hanem csak ahol hozzávaló befagyott víz van s mikor hatalmas szél fuj épen a szükséges irányból. Ezért tehát csak mulatságnak való.

Ezt a mulatságot pedig Észak-Amerikában találták ki. (Keressétek meg a térképen). Itt vannak gyönyörű nagy tavak a Hudson, Erie stb., melyek télnek idején erősen befagynak és olyan simák, mint a tükör üvege. A tó partján vasut vonul végig s ezen robognak a gyors gőzkocsik, mialatt a tó fölött a szél sivit végig.

Épen az erős szél juttatá egyszer eszébe valakinek, hogy nem lehetne-e azt szánkázásra épen úgy fölhasználni, mint a tengeren hajózásra: vitorlák segítségével. Arra természetesen nem gondolhatott, hogy a szél a vitorlás szánkót az egyenetlen uton is előre vihesse, de igenis a befagyott jég tükrén, mely egészen sima. Csimáltak tehát könnyű szánkó félét magasra emelkedő ruddal, melyen nagy és erős vitorla volt kifeszítve; rátették a tó jegére s mikor jó erős szél fujt, rá ültek és menesztették. És ime, számításuk szépen teljesült, — a szél roppant gyorsasággal hajtotta előre a vitorlás szánkót s megtörtént nem ritkán, hogy a szánkó versenyre kelt a parton haladó vasuti kocsikkal és győzött, mesze elhagyva maga mögött a gőzkocsit.

A szánkó dicsősége persze csak addig tart, míg erős szél fuj; mihelyt a szél megszűnik, a szánkó megáll s nincs más hátra, mint hogy szépen lassan haza vonszolják.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XI. köt. 27-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

„Ellenfél. Számnév. Deák.“

Helyesen fejtették meg: Burián Ilonka, Kreskay Piroska és Emma, Fuchs Berta, Schwarcz Izidor, Koller Ilonka (a saját kezéd írását szeretném.) Lichtmann L. és Mór, Molecz Károly, Balogh Ilona, Buday Emma, Sturm Teréz, Irma és Gábor, Pöll Berta, Kunstadt Jakab és Majer, Dunay Ilona, Kubányi Gizella és Laos, Háasz Malvin, Visnovszky Dani, Fischer Lajos, Günsberg Amália és Fani, Kásádi Sándor, Kozma Sándor, Náray Károly, Bernáth Lajos és István, Stark Miksa, Wollák Janka és Adél, Blokovics Ilma, Krausz Imre, Mezey Emil, Záhorszky Margit és Irén, Okolicsányi Margit, Balogh Feri, Singer Adél, Holitscher A., Krengel Vilma, Kóczán Gábor és László, Ballássovich Alice, Ilka és Laci, Majláth Gusztáv, Szikora Zsuzsika, Hoffer Berta, Horváth László és Dezső, Torossy Oliva, Gyeörgy Magda.

*

A »KIS LAP« XI. köt. 25-ik számában közölt földrajzi rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Pöll Berta, Obermayer Örszike, Záhorszky Margit és Irén, Buday Sándor Pápay Zoltán.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

A karácsonyi és újévi ünnepek alkalmából annyi kedves megemlékezés, annyi szives kívánság érkezett hozzám, hogy valóban képtelen vagyok mindegyiknek egyenkint kifejezmem, mennyire jól esnek, mennyire boldoggá tesznek ezen rokonszenves nyilatkozatok. Fogadjátok tehát együtt legforróbb köszönetemet, legőszintébb viszonzásomat. Az Isten tartson meg minden jókatok szüleit kedves örömeire.

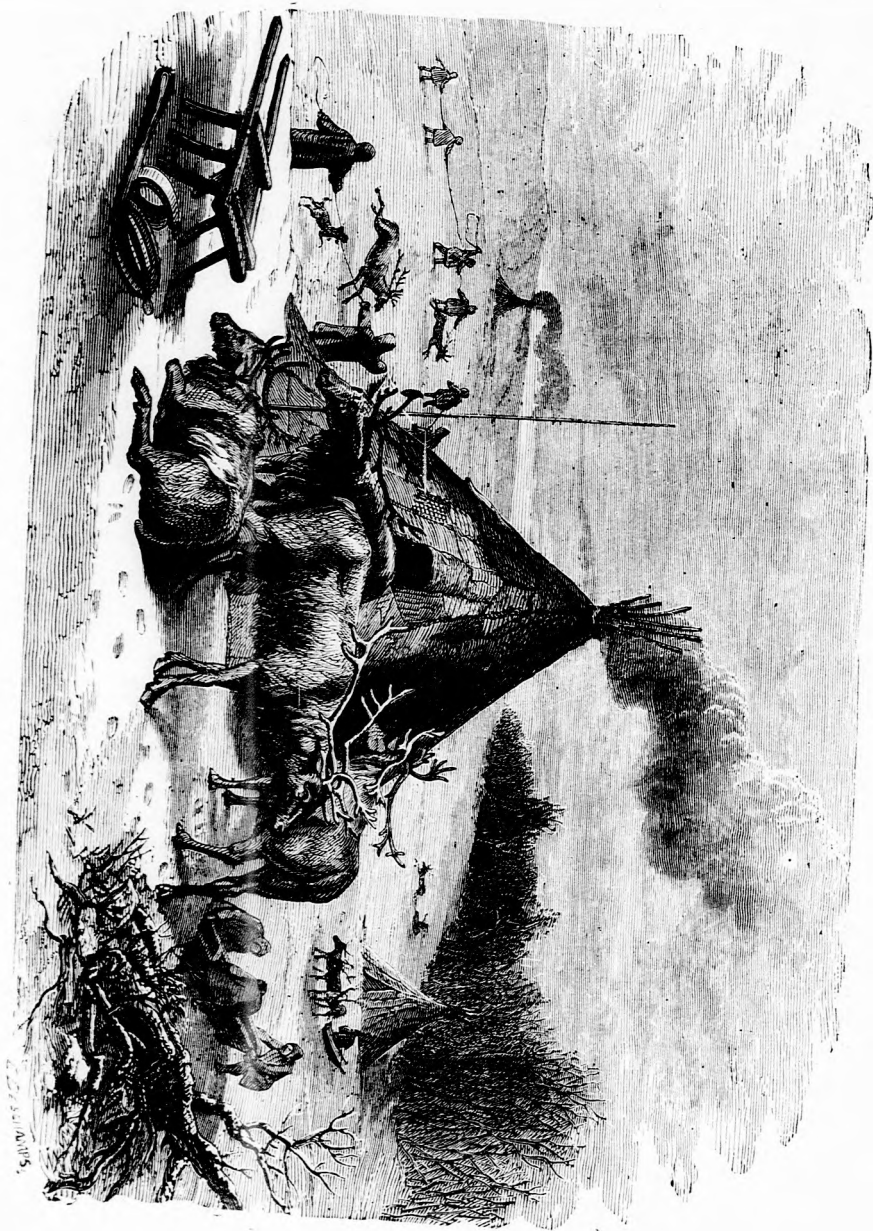
Hivetek

Forgó bácsi.

*

J—r L.—né (Ó-Buda.) Minden köszöntő vers alkalmi. A művész nem mindig a szöveghez rajzol, de néha az író a rajzhoz is alkalmazza a költeményt; s így volt ez a jelen esetben. Nekünk is jól esett hogy azonköszöntő édes fájdalomosan, vigasztalón érintett egy bánatos anyai szívet.

Tér szüke miatt Forgó bácsi postájának s a megfejtők névsorának végét csak a jövő számban közölhetjük.

SZELED IRANSZARVASOK. (Lásd a 38. lapon.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
 Kiadja és nyomtatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.